Aº. 1834. Nº. 6.

ZONDAG DEN 19den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

Den 16 *Januarij* 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 15den dezer. No. 47/41, de *Curateele* over den persoon van JOHANNES DE GRAAFF GODET opgeheven zijnde, zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

DERDE EN LAATSTE OPROEPING.

Worden mits dezen opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer plaats, die hun zeventiende jaar zijn ingetreden, edoch hun vijftigste niet hebben volbragt, en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, alsmede dezulken, dewelke van elders zich alhier met ter woon hebben begeven, om te verschijnen op Maandag den 20sten dezer, des ochtends ten *acht* uren, voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelven te worden ingelijfd.

Paramaribo den 16 *Januarij* 1834.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, de Zweedsche Sloep *Harmot*, Kapt. P. D. CORBIÈRE, naar Demerary.

Idem, de Schoener *Bucklebury*, Kapt. TILLY GREGORY, naar Saramacca en het Opper district Nickerie.

Den 16den, het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG, naar Amsterdam; lading: 483 vaten Suiker, 20 balen heele Koffij, 49 balen schoone Katoen, en 25 puncheons Rum.

Idem, het Schip *de Jonge Evert*, Kapt. J. J. KIERS, naar Amsterdam; lading: 210 vaten Suiker, en 2 balen heele Koffij.

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(2135) Den 30sten December 1833. F. J. N. HOEN, GEERTRUIDA PETRONELLA JULIAANS en JOHANNA MARIA CATHARINA JULIAANS, aan ELISABETH MARIA SOESMAN, van het Huis en Erf aan de *Domine Straat*, bekend onder La. D. No. 376.

Den 9den Januarij 1834. G. C. HAMPE aan J. ZAAL, van het Huis en Erf, op de hoek van de *Groote Dwars-* en *Hooge Straten*, bekend onder La. D. No. 713.

Paramaribo den 19 *Januarij* 1834.

WENTHOLT,
Adjunct Griffier.

De WIJKMEESTERS der Wijk Lª. C., zullen overeenkomstig met de Publicatie de dato 5 Maart 1828, en gepubliceerd den 6den daaraanvolgende, met de Jaarlijksche opneming der Personen in hunne Wijk woonachtig, op aanstaande Woensdag den 22 dezer, een aanvang maken, waarvan door deze aan de geëerde Bewoners wordt kennis gegeven, met uitnoodiging tevens van hunne tegenwoordigheid, ten einde mede te werken, dat deze opneming zoo veel mogelijk naauwkeurig moge plaats hebben.

Paramaribo den 16 *Januarij* 1834.

De Wijkmeesters voornoemd,
J. C. HARTMAN.
M. M. DE HART JR.

(2961) * * Wegens indispositie van den Predikant, op *HEDEN* geene Godsdienstoefening bij de *Hervormde Gemeente*.

Paramaribo den 19 *Januarij* 1834.

(2903) De ondergeteekende heeft op heden bij behoorlijke Procuratie tot zijne *Generale Gemagtigden* aangesteld, de Heeren H. BIJLAART en G. S. DE VEER.

Paramaribo den 18 *Januarij* 1834.

J. D. G. GODET.

TE KOOP:

(2885) De *HUIZEN* en *ERVEN* gelegen aan de *Heeren Straat*, sub La. B. No. 73 en sub La B. No. 69; benevens de *TWEE-KAMERS* gelegen aan de *Noordekerk Straat*, sub La B. No. 170; — alle aankomende mij ondergeteekende.

Paramaribo den 19 *Januarij* 1834.

M. E. GEERKE.

(2959) De ondergeteekenden bieden tot civiele prijzen de navolgende Goederen te koop aan, als: beste Alkmaarder Gort, gepelde Garst, Boter, Z. M. Kazen, Hammen, Aardappelen, Rolpens en Saucijsjes in vaatjes, Broodsuikers, beste groene- en zwarte Thee, Zoete- Raap- Patent- Lamp- en Lijn Olie, Witlood, Spaansch- en Vriesch-Groen, Zwartsel, gedroogde Vruchten en Zuurgoed in stoopen, mandjes Pijpen, alle soorten Specerijen, Osnabrugs- en Huismans Linnen, Boekjes Streep, Bonten, Flanel en Tafelgoed, Genever, Bier en Porter, Roode- Madera- Champagne- en Rhijnwijnen, Likeuren, manden Seltserwater, beste Cognac en witte Brandewijn, een assortiment Mans hooge- lage Jongens- Kinder- Merinosse Dames- en grond Schoenen, Glas- en Aardewerk, en diverse Goederen meer.

Paramaribo den 19 *Januarij* 1834.

SOESMAN & DE LEON.

(2871) Wordt te koop aangeboden: een bekwame *DRES-MULAT*, zeer geschikt voor Plantaadje; — te bevragen ter dezer Drukkerij.

Paramaribo den 17 *Januarij* 1834.

(2881) JOHN PARROTT vertrekt.

(2912) De minderjarige J. C. W. SCHMIDTMER vertrekt.

Mengelwerk.

JOSEPH LE SURQUE,

OF HET SLAGTOFFER VAN DWALING EN OVERDREVENE WETS-OPVOLGING.

(*Vervolg en slot van No.* 5.)

Mijne pen is te zwak om naar vereischte uit te drukken, wat alle de omstanders in het algemeen, en de regters in het bijzonder gevoelden: met regt verontwaardigd over hunne overdrevene zucht tot het opvolgen van eene evenzeer wreede als onmenschelijke wetsbepaling, ondanks de onbetwistbaarste bewijzen, keert de schaar, die *le Surque* naar de strafplaats vergezeld had, naar hare woning terug, de regters aan de pijnigingen van hun geweten overlatende. De dagbladen maakten vervolgens deze droevige bijzonderheden bekend en beweenden met alle brave menschen het lijden van *le Surque*, wiens onschuld, van dien tijd af, reeds niet meer in twijfel getrokken werd.

Toen nog een elk met deelneming over zijn lijden sprak, en gaarne wenschte dat weldra de dag mogt aanbreken, waarop ook de regters, door het vangen van den eigenlijken moordenaar *Dubosq* in het zekere van *le Surques* onschuld mogten worden overtuigd; toen zelfs deze regters begonnen te wenschen, dat zij *daardoor*, van *le Surques* onschuld, het eenigste bewijs erlangen mogten, waardoor, volgens de wet, de vlek waarmede zij zijne nagedachtenis besmet hadden, ten eenenmale kon worden uitgewischt, geraakte twee jaren na de teregtstelling van *le Surque* een misdadige in handen der justitie, en het bleek op 's regters onderzoek, dat deze een der medepligtigen van den bewusten moord was, die door *Courriol* was aangegeven; deze bekende nu de misdaad en betuigde even als *Courriol*, de onschuld van *le Surque* en werd ter dood gebragt; ook wist het geregt nog eenen derden medepligtige te *Madrid* op te sporen, deze kwam ook werkelijk in handen der justitie, en werd mede teregt gesteld; hij bekende, na dat hij ter dood was verwezen, zijne misdaad: hij stelde een testament in handen van den heer *Grandpré*, pastoor der kerk *Notre dame de Versailles*, waarin hij mede de onschuld van *le Surque* betuigde; doch ondanks alle pogingen welke het geregt daartoe deed, kon men den vierden moordenaar *Dubosq* wiens gelijkenis van gelaat en houding met *le Surque* hoofdzakelijk het veroordeelen van dezen had te weeg gebragt, niet uitvinden. Zoo goed wist zich deze *vijf en twintig jaren lang*, aan het scherpste onderzoek te onttrekken!

Maar — ô de mate der vergelding is te wel vertrouwd aan de hand, die aan oorzaak gevolgen: aan misdrijf wroeging huwde. Voor de regtbank des gewetens is de misdaad één, zij moge in goud gehuld of met lompen gedekt zijn. Te vergeefs tracht de booswicht, zich aan de martelingen der wroeging van het geweten te onttrekken; ondanks hemzelven martelt de verschrikkelijke wreker hem in akelige droomen: dan treden schrikgedaanten voor hem op, hij ziet het bloedgerigt, furien zweepen hem voort; de eeuwigheid zinkt hem op het hart: het doodszweet stroomt over zijn gelaat; brullende van angst, ontwaakte hij klam en afgemat, en vindt— met zijne zelfs bewustheid, den geduchten regter in zijnen boezem weder!

Geweten! Onbedriegelijke regter! Wie is de dolzinnige, wie de vermetele die uwe inspraak zou kunnen loogchenen? Wee den ellendeling die met u, zijnen regter roekeloos den spot zou drijven! ontzaggelijk wreekt gij u op den schuldigen die het wage uwe stem te versmaden, die uwe waarschouwingen miskennen durfde. Jaren, — lange jaren moge uw zwijgen, aan de stilte van het graf gelijk zijn, eenmaal toch verheft gij zeker uwe stem, ontzagbaar getuige onzer daden, die voor Gods regterstoel nog zult spreken! o Hij die ons plaatste in deze leerschool der beproeving, schonk u gewis, niet te vergeefs, aan ons tot tolk bij zoo vele onderrigts, tot gids op den weg van zoo vele ondervinding. Onze deugd moge al insluimeren, ook dan nog, wanneer wij in den slaap der zonde diep gezonken liggen, houdt gij niet op te spreken, en wee onzer, indien gij ook insluimert, want uw ontwaken is verschrikkelijk!

Sedert lang had men in *Blois* zeer twijfelachtige vermoedens omtrent zekeren persoon, die schoon aldaar in zekeren overvloed levende, zich echter hoe langer hoe meer van alle zijne stadgenooten scheen af te zonderen, — het heugde zeker nog velen, hoe welcer zijn hotel schier dagelijks wemelde van een groot aantal rijk gekleedde gasten, en hoe daarin woeste, brood-

dronkene vreugde heerschte, doch thans begreep niemand, hoe alles zoo plotseling in dien tempel van schijnbare grootheid en welvaart verkeerd was; ja toen de uiterlijke pracht van die eertijds vorstelijke woonplaats meer en meer afnam, en men den gewaanden rijken en gelukkigen bewoner eerst zeldzaam en eindelijk in het geheel niet meer te voorschijn zag komen; toen men eenigen tijd na dat de uiterlijke glans van dat lusthuis allengkens verminderd en eindelijk geheel vervlogen was, bevond, dat de wellustige verkwister eerst den stoet van bedienden had weggezonden, en nu zelf ook vertrokken was, toen, zeg ik, was een ieder nieuwsgierig om meer van dien zonderlingen, ja geheimzinnigen man te weten: het leed ook niet zeer lang na zijn verdwijnen, dat eenige schuldeischers optraden, en de burgerlijke regtbank genoodzaakt werd, het huis van den naar allen schijn voortvlugtigen, in beslag te nemen; alvorens echter daartoe over te gaan, bepaalde de regtbank een naauwkeurig onderzoek van dit huis, of men ook nog eenig havelijk goed vinden, dan wel zijn tegenwoordig verblijf uit het een of ander ontdekken konde; men gaat alles na, niets wordt er echter gevonden, de schuldeischers werden fel verbitterd, toen zij vernamen dat dit huis zoo geheel dor en ledig bevonden was, en daar het nu bleek, dat de voortvlugtige eigenaar te zeer misbruik had gemaakt van het goed vertrouwen zijner stadgenoten, liet de regering zich zeer daaraan gelegen liggen, om hem te vatten. Dezelve besloot tot eene openbare bekendmaking over te gaan, bij welke een naauwkeurig signalement van den bedrieger gevoegd werd.

Verstomd waren vele Parijzenaars over de gelijkenis, welke zij in dat signalement met *Joseph le Surque*, wien zij zich nog zeer wel herinneren konden, meenden te bespeuren, ja de gesprekken hierover werden zoo menigvuldig, zoo indrukking, dat dezelve der regtbank aldaar ter oore kwamen, deze achtte het als het ware nodig om zich deze zaak aan te trekken, en liet te dien einde de twee personen welke de voornaamste getuigen tegen *le Surque* zijn geweest, en thans nog gelukkig in leven waren, voor haar roepen; deze getuigen waren ook sterk getroffen over die treffende gelijkenis, doch daar eenmaal hunne getuigenis zulk een rampzalig gevolg had te weeg gebragt, aarselden zij om iets stellig daarover uit te brengen: terwijl echter de regters nog met deze getuigen bezig waren, verschijnt de vrouw met welke de sedert jaren gestrafte *Courriol* geleefd had; deze treedt onbeschroomd en met de hartelijkste blijdschap op het gelaat voor de regters, en geeft met weinige woorden hare bereidwilligheid te kennen om onder eede te verklaren dat het signalement, hetwelk thans te Parijs zulk eenen groten opgang maakte, van niemand anders was, dan van den beruchten booswicht *Dubosq*.

Thans werd men natuurlijk meer dan ooit werkzaam om dien afgrijzelijken snoodaard *Dubosq* op het spoor te komen; daar de regters zoo door de beëedigde getuigenis van gezegde vrouw, als door alle de overige omstandigheden zich overtuigd hielden dat geen ander dan hij die zonderlinge man was, die door het plegen van de afschuwelijkste ondeugden zich had verrijkt; daarna eenen geruimen tijd, onder eenen verdichten naam, zijn geroofd vermogen verzwelgd en verbrast, dat van anderen verteerd en de regtmatige straf zijner menigvuldige euveldaden, door eene spoedige vlugt, had getracht te ontduiken; alle moeiten en nasporingen, waren echter te vergeefs, en men begon ten laatste te wanhopen, hem immer te zullen opsporen.

Doch zijne misdrijven waren te menigvuldig, dan dat het hem gelukken kon, de wrekende geregtigheid voor altoos te ontvlieden. Hij had de goddelijke barmhartigheid te zeer vertoornd door zijn gewetenloos gedrag, door zijne geweldadige overtreding van goddelijke en menschelijke wetten! Vermits zijn signalement schier overal aangeplakt en die bijkans algemeen bekend was, en de regtbank van Parijs die de zaak overgenomen had, eene aanzienelijke præmie op zijn hoofd gesteld had, was men dan ook in alle plaatsen van het Rijk even waakzaam om hem uit te vinden. Het geweten, dat nu bij hem op eene verschrikkelijke wijze ontwaakte en hem hoe langer zoo meer begon te knagen, liet hem niet toe ergens eenige rust te vinden. Lafhartig als alle groote en mindere booswichten, twijfelende aan het bestaan van eenen barmhartigen God, hoezeer voor den onbekenden staat na dit leven ten hoogste beangst, had hij geenen moed om door zelfsmoord de straf van den wereldlijken regter geheel en al te ontsnappen; voor ieder menschelijk wezen beducht, voor het geritsel van elk blad sidderende, met de bloedschuld, en den hevig folterenden angst, op het eerlooze gelaat, zwerft hij gedurende eenige maanden, na dat hij *Blois* verlaten had, tot dat hij de grenzen van *Frankrijk* genaderd zijnde, zich verder door de vlugt zoekende te redden, eindelijk gevat wordt: met den meest mogelijken spoed, bragt men hem te Parijs op en leverde men hem in de handen van zijne Regters over. Hij deed volstrekt geene poging om iets te ontkennen, zelfs bij het eerste verhoor, maakte hij de Regters bekend met alle de misdrijven, welke hij van zijne jeugd af, gepleegd had. — Ja, hij was een booswicht, die reeds tot de galleijen was verwezen geweest. Toen werd men eindelijk volkomen overtuigd van het droevig misverstand, waarin men geraakt was. Men deed *Dubosq* eene blonde paruik opzetten, en dewijl hij den gepleegden moord aan den postbode van *Lijon*: reeds had bekend, bleef er voor getuigen, gezworenen en regters die zich van dat oogenblik af, van zijne volmaakte gelijkenis met *le Surque* overtuigden, aan de onschuld van den laatsten, volstrekt geene zweem van twijfel over. *Dubosq* werd ter dood veroordeeld, hij bekwam de welverdiende straf, maar *le Surque* bestond niet meer en het kwaad was onherstelbaar!

Zijne bedrukte familie beweende intusschen ruim *vijf en twintig jaren* in ellende en schande het ongeluk, dat dezelve had overstelpt: de goederen van *le Surque* waren verbeurd verklaard; zijne nagedachtenis bleef geschandvlekt. Zijne moeder kon zulk een leed niet verduren; zij werd krankzinnig en stierf weinige jaren na de teregtstelling van haren braven doch hoogst ongelukkigen zoon. Hij had, zoo als ik in den aanvang gezegd heb drie kinderen, eenen zoon en twee dochters; de zoon, volwassen geworden zijnde, ging den dood in het leger zoeken, en stierf met wonden overladen op het bed van eer. De vrouw en de dochters hadden niet opgehouden te reclameren, maar men had haar steeds de onbuigzaamheid der wet, en de noodlottige noodzakelijkheid om de beslissing der *jury* te eerbiedigen, tegengeworpen. Men stortte tranen over haar ongeluk, maar dit was ook alles, alles wat zij verwierven.

Niettemin hadden zij reden, om de gegronde hoop op te vatten, dat haar ongeluk ten einde spoedde en dat de nagedachtenis eens echtgenoots, eens vaders, dien zij niet ophouden zullen te betreuren, niet voor altoos gesebandvlekt zou blijven. De heer *Salgues* een beroemde letterkundige, die meermalen zijne groote kundigheden ten dienste der onschuldig lijdende menschheid bezigt, had zich vol ijverig hare zaak aangetrokken en strekte haar ten tolk. Reeds had hij nieuwe smeekschriften bij de beide kamers ingeleverd, en een verhaal der zaak daarbij gevoegd, waaruit de meeste dagbladschrijvers, de berigten, welke door hem over dit treffend geval in het licht zijn gegeven, getrokken hebben.

In de maand December 1821, stelde de heer *Salgues* eene ampele memorie ten behoeve dier ongelukkige familie op, waarin het gebeurde naar waarheid, op de treffendste wijze, en met de hem zoo eigene welsprekendheid, geschetst werd. Hij werd ten sterkste, door alle de afgevaardigden van het *Departement du Nord* ondersteund en door de heilbeden van de gezamenlijke inwoners der stad *Douai* verzeld, welke steeds derzelver stadgenoot *le Surque* van de misdaad, die men hem te last gelegd heeft, hebben vrijgesproken. Ook werd deze zaak voorgestaan, door de aanzoeken van den heer *d'Aubenton*, den regter ter instructie, die, getroffen door het ongeluk van *le Surque* te hebben doen in hechtenis nemen, zich bevlijtigde om zich van de schuld der eer en van het geweten, te kwijten, door, *op eigen kosten*, twee geschriften te doen drukken, en publiek maken, waarin het ongelukkig slagtoffer volkomen wordt geregtvaardigd.

De smeekschriften in deze zaak zijn dan ook bij de beide kamers in de maand December 1821 ontvangen geworden, en de rapporten van de commissien tot de petitien en de besluiten dezer vergadering zijn daarop allergunstigst geweest. Het medelijden drong door tot aller harten, om aangezien den gedurigen stroom van gewigtige zaken, waarvoor hetzelve dikwerf moet wijken, en de gewoonte van ongelukkigen te zien, waardoor de harten gemeenlijk nog meer ongevoeligheid verkrijgen; en daar alles thans zoo voldoende volkomen blijkbaar was, had de gezonde rede niet veel moeite om de verdrukte onschuld regt te verschaffen. De heer *Salgues* had in zijne smeekschriften, zoo als ik hierboven gezegd heb, van al het gebeurde verslag gedaan, met de naauwkeurigheid van eenen man, wien alle omstandigheden bekend zijn, en met de eenvoudige en ware welsprekenheid van eenen redenaar, die bezwaarlijk zijns gelijken vindt.

En na dat de regters, die tot onderzoek van deze zaak, door de beide kamers, aangesteld waren, alles behoorlijk en met de daartoe vereischte naauwkeurigheid en onpartijdigheid onderzocht hadden, verklaarden zij allen eenparig *Joseph le Surque* voor onschuldig en het vonnis van de gezworenen voor onregtvaardig en geweldadig. De onschuld van *le Surque* werd alstoen van hooger hand bekend gemaakt. Te Parijs heerschte nu eene algemeene blijdschap. Men liep, als om strijd naar de openbare plaatsen en wandelingen, drong om de familie van den ongelukkige doch thans ten volle geregtvaardigde *le Surque* te zien, en begroette de Regters, in 't voorbijgaan met handgeklap en zegenwenschen. Na dat deze Regters zich van hunnen pligt gekweten hadden, door regt te doen aan de verongelijkte familie, bleef er voor hen nog een ander pligt over, namelijk die der weldadigheid, welke helaas zeer zelden in de regtbanken betracht wordt. Zij stelden het bestuur eenparig ijk, voor, om die familie die alles verloren had, te ondersteunen, en dit was van dat gevolg, dat de weduwe en de dochters voor de geledene verliezen rijkelijk schadeloos gesteld werden; altijd zullen zij wel den braven man en vader betreuren, maar van nu af met een geheel ander gevoel dan voorheen, nu zijne onschuld in het helderste licht is gesteld, en zij de verbeurd verklaarde goederen, nagenoeg geheel weder bekomen hebben, gedenken zij aan hem, met stillen weemoed en tonen, door het uitdeelen van weldaden en door eene brave en deugdzame levenswijze dat zij zijne lessen en voorbeeld, niet vergeten hebben, maar dat zij de vermaagschapping met hem wel waardig zijn.

Hebben wij in den loop van dit geschiedverhaal, gelegenheid gehad, om de feilbaarheid der regters en gezworenen, die het doodvonnis van *le Surque* onderteekend hadden, en eveneens zeer hunne verregaande onvoorzigtigheid te bemerken, worden wij daardoor aangeleid om hunne berispenswaardige vooringenomenheid en verkeerde geestdrift te verfoeijen, verdienen zij wel is waar ook meer dan te veel onze regtmatige verontwaardiging, ach! laat ons echter hen ons medelijden niet ontzeggen, zij zijn zeer laakbaar, hunne handelwijze was schier onmenschelijk, dat is waar, zij struikelden niet bloot, bij het veroordeelen van den braven, onschuldigen man, zij vielen laag daar neder, en beroofden een edel huisgezin van deszelfs liefderijksten verzorger, eene brave vrouw van haren dengzamen echtgenoot, lieve kinderen van den besten vader, de maatschappij van een zeer waardig lid; zij dompelden eene gehele, zeer achtenswaardige familie in schande en oneere. Zij vielen — maar zij zijn menschen, beklagen wij hen van harte dat zij, door dwaling misleid en door geestdrift voor het opvolgen van nieuwe wetten, vervoerd, het onschuldig hoofd hebben doen vallen. De waardige man, de brave Christenwijsgeer, vergaf hen en den getuigen hunne dwaling; zijne edele denkwijze bleef hem bij, tot zijnen jongsten snik: zeer zeker gevoelde hij dat zijne onschuld, eenmaal helder blijken zoude, en daarom ging hij den dood gerust te gemoet. Die hem veroordeeld hebben, mogen voor hun eigen geweten sidderen, geenzins echter hebben zij te duchten dat *le Surque* hen aanklagen zal, als zij te zamen eenmaal voor den regterstoel des Almagtigen vergaderd zullen zijn, want hij vergaf hen, en hij bad God om het kwaad dat zij hem hebben aangedaan, hun ook te vergeven.

Dan, verblijden wij ons met de edele vrouw en hare beminnenswaardige dochters, dat de onschuld van den braven man, thans zoo volkomen gebleken is; verblijden wij ons met zoo vele vrienden van eer, grootmoedigheid en ware deugd, met zoo vele menschlievende harten over den tegenwoordigen toestand van *le Surque's* brave gade en twee overgeblevene kinderen; verblijden wij ons, dat zij zoo vele edele harten gevonden hebben, die de zaak der eer en van het geweten wisten, konden en vermogten voor te staan; verblijden wij ons dat zij thans geheel zijn gered, en dat de vlek waarmede men den man en vader zoo schandelijk had bezoedeld, nu geheel is uitgewischt!

O! dat nimmer meer de onschuld het slagtoffer worde van dwaling, van blinden ijver of valsche geestdrift; dat, daar deze belangrijke gebeurtenis overal bekend gemaakt is, dezelve steeds eenen heilzamen invloed op de harten van allen, vooral van alle regters blijve behouden, zoo zal nimmer meer de eer van eenen braven burger worden geschandvlekt, nimmer een onschuldige het dierbaar leven op een schavot verliezen, en de nakomeling, de beste beoordeelaar onzer daden, zal dan nog eeuwen na ons, met regt zegenen, de pogingen van de regtschapene mannen, die zich deze zaak zoo ijverig hebben aangetrokken, en thans de beste, de genoegelijkste vruchten van hunnen arbeid smaken!

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.